Муза до мене прийшла на світанні —
В час, коли гаснули зорі останні.

Руку мені на рамено поклала
І прорекла: "Наче в муках Тантала,

Твориш ти й твориш, вигадливий сину, —
Все про князів, козаків, батьківщину.

Знаю, що трудишся кожної ночі,
Красні слова, променисто-пророчі,

Мовби зубилом, карбуєш гранчасто,
Жаром надхнення випалюєш часто.

Славиш ти волю, події минулі,
Меч харалужний і панцир, і кулі.

Знаю, тебе завойовницька Спарта
В лави гоплітів просила б за барда.

Годі про давнє! Конає сучасне.
Бою вогонь то спахає, то гасне.

Що ж ти, герольде правдивої правди?
Може просодії ще не добрав ти?

Чуєш? Волають заковані в диби.
Але й палають живі смолоскипи:

Право боронять і мову боронять,
Гнівно руйнівну неправду полонить.

Де ж твоя участь, гучний правдоносче?
Що в цьому світі для тебе дорожче —

Звага свободи чи леза відчаю?
Чуєш? На битву!"
Я вже вирушаю!

1981